

setninger for at kunne foretage lette Undersøgelser. Der er jo visse Undersøgelser med Hensyn til Væreforsølgning, der ere saa simple, at man her i Kjøbenhavn har kunnet lære almindelige Politibetjente at foretage dem f. Ex. Mælkeundersøgelser og deslige. Den Art Undersøgelser kan man overlade disse Folk, og det er jo ikke umuligt at finde Folk, der enten isorveien havde disse Kundskaber, eller som dog let kunde erhverve dem. Det er kun det, der har været tænkt paa med Hensyn til disse i § 2 nævnte Personer, Hjælpere for Politiet, der kunne ofre hele deres Tid paa den Del af Polititjenesten, der gaar ud paa at iagttage Betskaffenheden af de Levnetsmidler, der salbydes, og som, naar de træffe paa mistænkelige Tilfælde, skulle anmeldte dem og derefter henvende sig til Politimesteren, for at det videre Fornødne kan blive varetaget. Med Hensyn til § 1 skal jeg gjøre opmærksom paa, at det ærede kongevalgte Medlem, der ytrede sig om § 1, oversaa, at der ved Siden af „undersøges“ staar Ordet „jevnlign“. Det er det, der lægges Vægt paa; Paragrafen hviler paa Forudsætningen af en jevnlig Undersøgelse af alle de der nævnte Artikler, hvilken Politiet ikke kan overkomme at iværksætte paa Landet, saa at det ikke nytter noget at befale at foretage det, thi det kan ikke overkommes. Det er Lovforslagets Forudsætning, at udenfor Kjøbstæderne og Handelspladserne skal Politiet udøve det almindelige Tilfyn dermed, naar Leilighed gives, men man har troet, at det at paalægge Politiet at foretage jevnlige Undersøgelser, vilde overflige Politiets Kræfter. Derfor kan det altsaa ikke nytte Noget at befale det. Særligt er der i § 1 et andet Forhold tilfaldet, som en Bemærkning af det samme ærede Medlem henlede min Opmærksomhed paa, og som jeg blandt Andet ogsaa vil henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa her i Thinget, der maatte ville stille Ændringsforslag, og det er det, at der ganske vist er kommet det Forhold ind, at Ordene i § 3, saaledes som de nu lyde, ikke ganske passe til Ordene i § 1, saaledes som den er kommen til at lyde. Der var oprindeligt ikke i denne Paragraf medtaget Kjøb og Pølser, fordi det oprindelige Lovforslag havde selvstændige Bestemmelser om Kontrolten med Kjøb, og, naar man tænker sig dette „Kjøb (Pølser)“ udgaaet af § 1, tror jeg ikke, at der er Noget i veien for, at den Fremgangsmaade, som foreskrives i § 3, at man udtager en Prøve af Værene, lader Bedkommende beholde den ene Halvdel og selv beholder den anden, meget godt vil kunne iværksættes (En Stemme: Brød!). Brød maa jo antages at være en saa ensartet Artikel, at man, naar man overhovedet mener, at et Brød er forfalsket, f. Ex. ved Indblanding af Maismel, godt kan skjære det over og lade hver beholde sit Stykke. Det er sandt, at Ordene i § 3 ikke passe fuldstændig her, idet man i § 1, som sagt,

har indført „Kjøb“. Det er gaaet saaledes til, at den Paragraf, som indeholdt særlige Regler for Kontrolten med Kjøb, blev strøget, men for dog ligesom at berolige sin Samvittighed noget i denne Anledning, og for ligesom at gjøre Noget ogsaa for Kjøb, satte man det ind i § 1 mellem de andre Levnetsmidler, som kun ere undergivne den almindelige Regel, at der i Kjøbstæderne skal foretages en jevnlig Undersøgelse, og at Politiet forøvrigt skal have det sædvanlige Tilfyn med Forhandlingen af dem. Smidlertid antager jeg, at denne lille Uregelmæssighed med Hensyn til de saa Tilfælde, hvori Ordene i § 3 ikke ville passe, let vil kunne afhjælpes derved, at der blot siges, at „af slige Prøver skulle de dog, forsaavidt Gjenstandenes Betskaffenhed tillade det, paa Forlangende overlevere den, hos hvem de udtages, Halvdelen“, eller noget Saadant. Dernæst vil jeg gjøre en Bemærkning endnu for at forsvare Bestemmelserne i § 5 og § 6, idet jeg vil gjøre opmærksom paa, at jeg ikke tror, at de kunne lede til nogen Banfelighed af den Art, som blev fremhævet. Det Forhold, at en Restauratør sælger Folk Dyresteg og andet Kjøb, som er tilberedt af Dyr, der have været i en saadan Tilstand af halv Forraadelse, hvori man i Almindelighed nyder Vildt og den Slags Ting, kan ikke falde ind under den Bestemmelse, thi han kan ikke siges at gjøre sig skyldig i i bedragerisk Hensigt at underkaste fordærvede Levnetsmidler en Behandling, som er beregnet paa at skjule deres bedærvede Tilstand. Det er ikke derfor, han underkaster disse Levnetsmidler en Behandling; men det sker, fordi saaledes skal det nu være, for at man kan spise det. Dette Udtryk „bedragerisk Hensigt“ er ogsaa et Udtryk, som der maa lægges megen Vægt paa, som naturligtvis er aldeles nødvendigt, og som det ikke gif an at slette ud af Loven; det er et Udtryk, som overhovedet ikke kan undværes i Lovbestemmelser om Bedrageri, og der er ingen Fare ved at benytte det. Der er Ingen, som, naar man siger i Loven, at den, der i bedragerisk Hensigt gjør det og det, skal straffes saaledes, tænker paa, at den Bedkommende selv skal bringes til at sige, at han har gjort det for at bedrage. Det maa jo, som overhovedet Hensigten, sluttes af, hvad der i det Hele taget foreligger i Sagen. Det er jo overhovedet umuligt i Love at undlade at benytte den Slags Udtryk, og de findes derfor ogsaa mange andre Steder end i nærværende Lovforslags Bestemmelse. Det, som altsaa for mig nærmest er Hovedsagen, er, at denne Sag kan komme til at gaa sin videre Gang, for at man kan komme til at se, hvorvidt der ud af disse Forhandlinger kan komme et Resultat, der er brugbart, et Resultat, der kan siges at være en saadan Forbebring i den bestaaende Tilstand, at det er værd at gjøre det til Gjenstand for en Lov. Jeg skal med Hensyn til det kemiske Laboratorium kun endnu gjøre et Par Bemærkninger, og det er da